

изъмъ и на тържествуването на разни апетити и интереси, честъта се падна на най-младия между народитѣ на стара Европа, на измъчвана отъ много бури България — да докаже на своитѣ постари сестри, че благородното и безкористно чувство може още да вирѣе въ единъ народъ и да направи да процъвтѣва въ неговото сърдце най-чистата и най-рѣдката добродѣтель: признателността.

„Прѣди 25 години на императорския прѣстолъ на рускиѣ царе стоеше единъ човѣкъ, възвишената душа на когото се отваряше широко за чуждитѣ страдания на чловѣчеството и бистрото му око се освѣтляваше отъ чловѣколюбиви мечти. Само отъ любовъ къмъ доброто и правдата, отъ милость къмъ нещастията на едно угнетено племе, братско на неговото прихождение и по вѣра, този Апостолъ, Императоръ Александъръ II, взе въ ржката си възвишената задача да изтрѣгне една страна отъ робство, и въ една незабравима епопея, запечатана съ кръвта на неговитѣ войски, той скжса за винаги нейнитѣ вериги.

„Тълкуватели на народното чувство спрѣмо Царя-Освободителя, желаючи да увѣковчатъ и направятъ безсмъртна съ спомена на тая велика страница отъ историята признателността на България къмъ Августейшия благодѣтель, — коумто тя длъжи своето сществуване, се явиха една група поборници отъ освободителната война, които сж се борили рамо до рамо съ великитѣ руски братия и сж взели участие въ тѣхнитѣ умори, рани, побѣди и слава. Тази група родолюбци, която Ми направи честъта да Ме постави